

КЛАСИФІКАЦІЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ СУБ'ЄКТІВ У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ

CLASSIFICATION AND DEFINITION CONCEPT OF SUBJECTS IN TRANSPORTATION PUBLIC TRANSPORT

Волік В.В.

Стаття присвячена дослідженню суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом та їх класифікації. Виявлено, що такі суб'єкти поділяються на три групи. Умовно до цих груп входять: суб'єкти, що споживають послуги у сфері перевезень міським транспортом, суб'єкти, що надають послуги у цій сфері, та суб'єкти, що здійснюють регулювання та контроль у цій сфері. Надане поняття суб'єкта у сфері перевезень міським транспортом.

Ключові слова: міський транспорт, перевезення, суб'єкти, споживачі, регулювання, класифікація.

Статья посвящена исследованию субъектов в сфере перевозок городским транспортом и их классификации. Установлено, что такие субъекты разделяются на три группы. Условно в эти группы входят: субъекты, потребляющие услуги в сфере перевозок городским транспортом, субъекты, предоставляющие услуги в этой сфере, и субъекты, которые осуществляют регулирование и контроль в данной сфере. Представлено понятие субъекта в сфере перевозок городским транспортом.

Ключевые слова: городской транспорт, перевозка, субъекты, потребители, регулирование, классификация.

The article is devoted to the study of subjects in the field of transport and urban transport their classification. Found that these subjects are divided into three groups. Conventionally, these groups include: subjects who use services in the field of transportation by public transport, entities providing services in this area and entities that regulate and control this field. Presented by the notion of the subject in the field of transportation by public transport.

Key words: urban transport, transportation, subjects, consumers, regulation, classification.

Постановка проблеми. В сучасному світі міський транспорт є невід'ємним елементом будь-якого міста. Особливість міського транспорту полягає у його суспільному значенні щодо забезпечення комфортного та безперебійного функціонування відповідного населеного пункту. Слід відзначити, що сфера перевезень міським транспортом потребує певного керування з боку держави та органів місцевого самоврядування. Крім того, ця сфера передбачає надання певних послуг, а також їх споживання. Враховуючи зазначене, можна зробити висновок, що діяльність з керування міським транспортом, надання та споживання послуг у цій сфері здійснюється певними суб'єктами. Проте, чинне законодавство не містить відповіді на питання щодо визначення поняття суб'єктів та їх класифікації в цій сфері.

Стан дослідження. Питання дослідження суб'єктів в адміністративному праві не раз ставали предметом наукового інтересу з боку науковців ще з радянських часів [1; 2]. Що стосується перевезень міським транспортом, то вони досліджувалися багатьма вітчизняними та закордонними вченими, як з економічної, так і з юридичної точки зору. Проте, І.В. Спірін, С.Ю. Гуржей, С.Є. Хейгетова, А.А. Новік зосередилися лише на дослідженні перевезень пасажирів [3-6]. О.В. Мороз, М.П. Уліцький, С.К. Доля предметом дослідження обрали перевезення міським транспортом з огляду на економічну та технічну складову цього процесу [7-9]. Отже, поза увагою наукових досліджень залишилися питання щодо кола суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом та їх класифікації. Можливість такого визначення дозволяє здійснювати розмежування впливу на окремі групи суб'єктів в залежності від необхідності забезпечення реалізації державної або місцевої політики у цій сфері.

Постановка завдання. Отже, мета цієї статті полягає у дослідженні суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом, спробі їх класифікації та визначенні поняття цих суб'єктів.

Виклад основного матеріалу. Як відзначають А. Гутнов та В. Глазичев, місто є складним організмом і для планування його розвитку потрібні відповідні відомості про його економіку, екологію, транспорт та ін. [10, с. 5]. Відомості щодо суб'єктів, які мають місце при перевезеннях міським транспортом, дозволять виявити засоби впливу на процеси, що відбуваються в цій галузі. Такий вплив, у свою чергу, зробить означені процеси більш керованими з боку держави, прогнозованими та спрямованими на якомога ефективне задоволення потреб відповідних міст та їх громад.

Щоб визначити поняття суб'єкта, слід з'ясувати, хто є суб'єктом у сфері перевезень міським транспортом. Як відзначає А.А. Новік, міський транспорт являє собою складну систему, в якій об'єднані організаційні, технічні, соціальні та економічні елементи, відносини як всередині, так і між якими регулюються різним законодавством [6, с. 35].

Аналізуючи законодавство у цій сфері, можна зробити висновок, що закони України «Про транспорт», «Про міський електротранспорт», «Про залізничний транспорт» не містять визначення поняття суб'єктів. Не містять такого визначення Господарський Кодекс України та Цивільний кодекс України.

У визначенні термінів Закону України «Про перевезення небезпечних вантажів» зазначено, що суб'єкт перевезення небезпечних вантажів – підприємство, установа, організація або фізична особа, які відправляють, перевозять або одержують небезпечні вантажі (відправники, перевізники та одержувачі) [11].

В Законі України «Про дорожній рух» зазначається, що до суб'єктів відносяться учасники дорожнього руху, міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, об'єднання, підприємства, установи і організації незалежно від форм власності та господарювання [12].

Такі визначення можна вважати вдалим стосовно характеристики суб'єктів у сфері перевезення небезпечних вантажів та дорожнього руху. Проте, в них не враховано, що крім учасників дорожнього руху до суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом можна віднести державу, яка визначає відповідні напрями транспортної політики. Здійснення такої політики передбачає законодавчу діяльність у цій сфері з боку держави та подальше втілення у життя прийнятих рішень. Законотворча діяльність в галузі міського транспорту здійснюється Верховною Радою України. Впровадженням державної політики в цій сфері

займається виконавча гілка влади – відповідне профільне міністерство, а саме: Міністерство інфраструктури України та інші органи виконавчої влади, які забезпечують реалізацію державної політики з питань безпеки на автомобільному транспорті загального користування, на перевезення яким видано ліцензію, міському електричному, залізничному транспорті, експлуатації автомобільних доріг загального користування. На цей час таким органом відповідно до Указу Президента України № 287/2011 від 06.04.2011 року визначено Державну інспекцію України з безпеки на наземному транспорті [13].

Крім того, забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні відповідно до Закону України «Про дорожній рух» покладається на відповідний підрозділ Міністерства внутрішніх справ України [12].

Слід враховувати, що до перевезень міським транспортом можуть також долучатися повітряний та водний види транспорту. В такому разі, коло суб'єктів розшириться на органи, уповноважені на здійснення державної політики в сфері перевезень означеними видами транспорту. В першому випадку, це буде Державна служба України, яка забезпечує реалізацію державної політики в сфері цивільної авіації, в другому Укрморрчіінспекція, яка забезпечує реалізацію державної політики у сфері безпеки на морському та річковому транспорті [14; 15].

Характеризуючи трубопровідний транспорт в містах, зазначимо, що такий вид не можна вважати міським транспортом, а отже і суб'єктом у відносинах перевезень міським транспортом з огляду на особливість його функціонування, яка полягає в обмеженому колі речовин, що транспортуються цим видом транспорту. Крім того, така діяльність не обмежується межами одного міста і інтегрована до мережі трубопроводів регулювання діяльності яких здійснюється Національною комісією регулювання електроенергетики.

Окремо слід виділити діяльність державної спеціальної служби транспорту, яка є спеціалізованим державним органом транспорту, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері транспорту, дорожнього господарства, туризму та інфраструктури, призначеного для забезпечення стійкого функціонування транспорту в мирний час та в умовах воєнного і надзвичайного стану (в особливий період). Закон України «Про державну спеціальну службу транспорту» не містить визначення суб'єктів, проте, в ст. 1 зазначається, що відноситься до об'єктів національної транспортної системи України – сукупність різновидів транспортних засобів та розгалужена інфраструктура для надання всього комплексу транспортних послуг [16]. Отже, державна спеціалізована служба транспорту – це один суб'єкт в сфері перевезень міським транспортом.

Іншим значним суб'єктом у сфері міських перевезень виступають органи місцевого самоврядування та утворені ними підприємства, що засновані на комунальній власності. Реалізуючи власні та делеговані повноваження органи місцевого самоврядування здійснюють дії щодо регулювання міських перевезень, виступають замовниками, виконавцями перевезень міським транспортом, а також здійснюють певний контроль та нагляд в цій сфері. Регулювання полягає в організації руху, затвердженні маршрутів, встановленні тарифів та ін. Коли для здійснення міських перевезень залучаються не комунальні підприємства – органи місцевого самоврядування виступають замовниками перевезень. У разі, коли перевезення здійснюються власними силами громади – окремих комунальних підприємств, вони виступають виконавцями таких перевезень. Контроль та нагляд полягає у здійсненні перевірок виконавців щодо дотримання прийнятих на себе зобов'язань з перевезень міським транспортом.

Основним, на нашу думку, суб'єктом у сфері міських перевезень є споживач відповідних послуг. Основним

він є з огляду на те, що вся діяльність яка здійснюється з боку держави, органів, що здійснюють контроль та нагляд у відповідній сфері, органів місцевого самоврядування спрямована на задоволення потреб споживача послуг з перевезень міським транспортом. Що стосується споживачів, то їх слід відокремлювати від замовників послуг перевезень міським транспортом. Замовниками можуть виступати держава, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи. В свою чергу, споживачами послуг в сфері перевезень міським транспортом можуть виступати лише фізичні та юридичні особи. Тобто, замовників та споживачів цих послуг не можна ототожнювати, адже вони можуть не співпадати.

Окреме місце серед суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом займають юридичні та фізичні особи, які надають послуги перевезення міським транспортом, здійснюють забезпечення надання транспортних послуг та споживають транспортні послуги, які надаються іншими учасниками цих правовідносин.

З одного боку, перевізники, тобто особи, які надають послуги перевезення міським транспортом, є основною ланкою системи міського транспорту. Здійснюючи перевезення містом на виконання укладених договорів, перевізники виступають виконавцями послуг в цій сфері. У процесі своєї діяльності такі особи беруть участь у транспортних та інших правових відносинах, що виникають під час здійснення такої діяльності. І, як відзначає О.В. Ардєльянова, правоздатність зазначених осіб в такому разі буде спеціальною [17, с. 40]. Для здійснення діяльності з перевезення такі суб'єкти повинні відповідати певним критеріям, встановленим в законодавстві.

З іншого боку, юридичні та фізичні особи, які надають послуги перевезення міським транспортом виступають у якості споживачів послуг, що надаються у сфері міських перевезень. Вони споживають послуги, необхідні для здійснення надання транспортних послуг. Наприклад, утримання об'єктів міського транспорту; організація роботи тягових електропідстанцій, кабельних і контактних мереж; діяльність бензоаправних станцій та бензоколонок та ін. Крім того, в окремих випадках вони можуть виступати замовниками та споживачами безпосередньо транспортних послуг у інших учасників: замовлення доставляння до місця роботи власних співробітників іншими видами транспорту, замовлення послуг евакуатора для здійснення перевезення транспортних засобів, що вийшли з ладу та ін.

Отже, в залежності від характеру певних правовідносин, що виникають між перевізниками та іншими учасниками в цій сфері вони (перевізники) можуть бути виконавцями, замовниками або безпосередньо споживачами певних послуг у цій сфері.

Враховуючи викладене, класифікувати суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом можна наступним чином: суб'єкти, що здійснюють регулювання та контроль у цій сфері, суб'єкти, що споживають або замовляють послуги у сфері перевезень міським транспортом та суб'єкти, що надають послуги у цій сфері.

До суб'єктів, що здійснюють регулювання та контроль в сфері перевезень міським транспортом, ми відносимо державу та низку державних органів, що задіяні у впровадженні та реалізації державної політики у сфері перевезень міським транспортом. До цих же суб'єктів можна віднести органи місцевого самоврядування.

Особи, що споживають або замовляють послуги в сфері перевезень міським транспортом, складають другу групу суб'єктів. Ці особи не завжди співпадають, і тому у цій групі виділяють дві підгрупи: споживачів та замовників. До них відносяться фізичні та юридичні особи та органи місцевого самоврядування. Це основна група суб'єктів, і діяльність інших суб'єктів у цій сфері спрямована на задоволення потреб замовників та споживачів.

Третя група суб'єктів – це суб'єкти, що надають послуги у цій сфері. Послуги у цій сфері, у свою чергу, підділяються на послуги перевезення міським транспортом та послуги, що спрямовані на забезпечення надання транспортних послуг. Послуги з перевезення є основними та надаються перевізниками. Перевізники виконавцями транспортних послуг можуть виступати як замовниками і споживачами послуг, що спрямовані на забезпечення надання транспортних послуг, так і замовниками та споживачами самих транспортних послуг. Перевізниками можуть виступати фізичні та юридичні особи. Послуги, що спрямовані на забезпечення надання транспортних послуг, також надаються фізичними та юридичними особами.

Отже, враховуючи таку класифікацію, можна дійти висновку, що визначення поняття суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом має мати наступну конструкцію – учасники відносин у сфері перевезень міським транспортом, які здійснюють повноваження щодо керування, контролю та нагляду, а також виступають виконавцями, замовниками або споживачами послуг у цій сфері.

Висновки. Результати проведеного дослідження дають змогу зробити наступні висновки. Коло суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом є широким та різноманіт-

ним. Широким воно є з огляду на суттєвий пласт суспільних відносин, що охоплює здійснення перевезень міським транспортом. Різноманітність полягає у складності взаємин, які виникають між суб'єктами цих відносин.

Класифікуючи суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом, можна виділити три групи, серед яких: суб'єкти, що здійснюють регулювання та контроль у цій сфері, суб'єкти, що споживають або замовляють послуги у сфері перевезень міським транспортом, та суб'єкти, що надають послуги у цій сфері.

Чинне законодавство не містить визначення поняття суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом. Пропонується наступним чином визначити поняття суб'єктів у сфері перевезень міським транспортом – учасники відносин у сфері перевезень міським транспортом, які здійснюють повноваження щодо керування, контролю та нагляду, а також виступають виконавцями, замовниками або споживачами послуг у цій сфері.

З урахуванням викладеного, вбачається необхідність законодавчого визначення цього поняття в окремому законодавчому акті, присвяченому діяльності міського транспорту, а це, у свою чергу, зумовлює подальші наукові розробки в цьому напрямі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

- Халфина Р.О. Общее учение о правоотношении / Халфина Р.О. – М. : Юрид. лит., 1974. – 372 с.
- Ямпольская Ц.А. Субъекты советского административного права : автореф. дис. ... на соискание учен. степени доктора юрид. наук : спец. 12.00.14 «Админ. право; финан. право; информ. право» / Ц.А. Ямпольская. – М., 1958. – 24 с.
- Спирин И.В. Перевозки пассажиров городским транспортом. – М. : ИКЦ «Академкнига», 2004. – 413 с.
- Гуржей Сергей Юрьевич. Правовое регулирование перевозок городским общественным пассажирским автомобильным транспортом : диссертация ... кандидата юридических наук : 12.00.03. – Челябинск, 2007. – 220 с.
- Хейгетова С.Е. Правовое регулирование перевозки пассажиров автомобильным транспортом : автореф. дис. ... на соискание ученой степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Гражданское право; Предпринимательское право; Семейное право; Международное частное право» / Хейгетова Светлана Егоровна. – Ростов-на-Дону, 2007. – 30 с.
- Новик А.А. Правовое регулирование пассажирских перевозок городским транспортом общего пользования // Транспортное право. – М. : Юрист, 2005. – № 1. – С. 34-37.
- Мороз О.В. Муниципально-приватна модель організації міського пасажирського автотранспорту : дис. ... канд. економ. Наук : 08.00.04. Кременчук, 2011. – 208 с.
- Улицкий М.П. Автомобильный транспорт как субъект рыночной экономики России // Финансово-экономические проблемы автомобильного транспорта. Сборник научных трудов. Вып. 7. – М., 2003. – С. 65-72.
- Доля В.К. Методы организации перевозок пассажиров в городах. – Харьков : Основа, 1992. – 144 с.
- А. Гутнов, В. Глазычев. Мир архитектуры. – Москва : Молодая гвардия, 1990. – 351 с.
- Про перевезення небезпечних вантажів : Закон України від 06.04.2000 р. № 1644-III // Відомості Верховної Ради. – 2000. – № 25. – Ст. 446.
- «Про дорожній рух» : Закон України від 30.06.1993 р. № 3353-XII. // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 1993. – № 31. – Ст. 338.
- Про Положення про Державну інспекцію України з безпеки на наземному транспорті : Указ Президента України № 387/2011 від 06.04.2011 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.uti.gov.ua/transinsp/uk/publish/article/35340>.
- Положення про Державну авіаційну службу України : Указ Президента України від 06.04.2011 р. № 398 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/398/2011>.
- «Про Державну інспекцію України з безпеки на морському та річковому транспорті» : Указ Президента України від 08.04.2011 р. № 447 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/13426.html>.
- «Про державну спеціальну службу транспорту» : Закон України від 05.02.2004 р. № 1449-IV // Відомості Верховної Ради. – 2004. – № 19. – Ст. 269.
- Арделянова О.В. Место и роль государства в регулировании рынка автотранспортных услуг // Проблемы підвищення ефективності інфраструктури : зб. наук. пр. – К., 1997. – Вип. 2. – С. 38-46.

**Державний вищий навчальний заклад
«Ужгородський національний університет»
Міністерства освіти і науки України**

**Електронне наукове видання
«Порівняльно-аналітичне право»**

№ 4, 2013

**Ужгородський національний університет
Ужгород 2013**

ББК 72.96.67
УДК 001:34

Порівняльно-аналітичне право – електронне наукове фахове видання юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор: **Бисага Юрій Михайлович** – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Заст. гол. редактора: **Белов Дмитро Миколайович** – доктор юридичних наук, доцент, доцент кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Відповідальний секретар: **Рогач Олександр Янович** – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Члени редакційної колегії:

Фазикош Василь Георгійович – кандидат юридичних наук, професор, декан юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Ярема Василь Іванович – доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Семерак Олександр Созонович – кандидат юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Лемак Василь Васильович – доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, завідувач кафедри теорії та історії держави і права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Лазур Ярослав Володимирович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Сідак Микола Васильович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Бедь Віктор Васильович – доктор юридичних наук, професор, ректор Карпатського університету ім. А. Волошина

Федоренко Владислав Леонідович – доктор юридичних наук, професор, заступник начальника Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання – декан юридичного факультету Національної академії внутрішніх справ

Севрюков Олександр Павлович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального та конституційного права Люберецької філії Російського державного соціального університету (м. Люберці, Російська Федерація)

Видання «Порівняльно-аналітичне право» включено до переліку наукових фахових видань, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук з юридичних дисциплін.

Наказ Міністерства освіти і науки України № 463 від 25 квітня 2013 р.

*Рекомендовано до опублікування Вченою радою
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», протокол № 4 від 5 грудня 2013 року.*

Боднарчук О.І. СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІТЕЙ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ І ЙОГО РОЗВИТОК.....	169
Волік В.В. КЛАСИФІКАЦІЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ СУБ'ЄКТІВ У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ.....	172
Гарбінська-Руденко А.В. ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ ЩОДО КОНТРОЛЮ ЗА ДОТРИМАННЯМ ВАЛЮТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	175
Димитров М.Ф. ПРАВОВА КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ БЛАГОДІЙНОСТІ.....	178
Довгань В.С. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА МИРНІ ЗІБРАННЯ.....	180
Єщук О.М. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ОХОРОНА: ДЕЯКІ ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ.....	183
Івасин О.Р. СУБ'ЄКТИ СУДОВОГО КОНТРОЛЮ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ.....	185
Курінний В.В. МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗАПОБІГАННЯ ПРОСТУПКАМ У СФЕРІ МЕДИЧНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ НАСЕЛЕННЯ.....	189
Лавренова О.І. ОКРЕМІ АСПЕКТИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ.....	192
Марченко О.В. ДО ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ВИБОРЧИХ КОМІСІЙ З ВИБОРІВ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ.....	195
Ніщимна С.О. ПОНЯТТЯ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ.....	199
Олійник В.І. ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В ГАЛУЗІ РОСЛИННОГО СВІТУ.....	202
Павленко Д.В. ЮРИДИЧНИЙ СКЛАД АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПІД ЧАС ПУБЛІЧНО-СЕРВІСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ.....	205
Правдюк С.А. КЛАСИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....	209
Радейко Р.І. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ФОРМАЛІЗАЦІЇ ПРАВА.....	212
Рекун В.А. РЕАЛІЗАЦІЯ ТОВАРІВ І ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ КОМЕРЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ОРГАНАМИ ДОХОДІВ І ЗБОРІВ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ОНОВЛЕННЯ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	217
Романова А.А. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ЛЮДИНИ НА ЗДОРОВ'Я: СУБ'ЄКТНИЙ КОМПОНЕНТ.....	219
Русакowa І.Г. ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ ВИЩОЇ РАДИ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ.....	222
Самохін А.В. ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МЕДИКО-СОЦІАЛЬНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ В УКРАЇНІ: СУЧАНИЙ СТАН І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ.....	225
Середа А.В. ПОНЯТТЯ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ КАДРІВ ВИЩОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ.....	228
Соколенко О.Л. ПРАВА ГРОМАДЯН ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ.....	231
Сологуб О.В. ГАРМОНІЗАЦІЯ НЕПРЯМОГО ОПОДАТКУВАННЯ НА ЕТАПІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ.....	234
Стукаленко В.А. НАРИСИ З ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІСЦЕВОЇ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ.....	238
Стукаленко О.В. ЩОДО ПРИТЯГНЕННЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ МІСТОБУДІВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	241
Тимчик Г.С. ПРАВОВІ АСПЕКТИ ІНТЕГРАЦІЇ БІЖЕНЦІВ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД.....	244
Чорна В.Г., Олєфіренко Ю.М. ПРАВОВИЙ СТАТУС ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ.....	247
Чорномаз О.Б. АДМІНІСТРАТИВНИЙ ДОГОВІР: ПРИМУС ЧИ ВОЛЕВИЯВЛЕННЯ.....	250

РОЗДІЛ 8

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ;

КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО..... 253

Бєліков Ю.М. МОДЕЛІ РОЗВИТКУ ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ СТРУКТУР ЯК СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ. ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА.....	253
Владимиренко С.В. ГРОМАДЯНИН, ЯКИЙ ВИКОНУЄ ГРОМАДСЬКИЙ ОБОВ'ЯЗОК ЯК ПОТЕРПІЛИЙ ВІД ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 350 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	257
Григор'єва М.Є. ДЕЯКІ ПИТАННЯ ДІЙОВОГО КАЯТТЯ ПРИ СПІВУЧАСТІ.....	260
Задоя К.П. ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ У ВИГЛЯДІ ШТРАФУ ЗА ОДИНИЧНИЙ ЗЛОЧИН У КОНТЕКСТІ ПОЛОЖЕНЬ ПРО ЧИННІСТЬ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНУ В ЧАСІ.....	263
Кричун Ю.А. АНАЛІЗ ПРОЯВІВ ХАБАРНИЦТВА В ПЕНІТЕНЦІАРНИХ УСТАНОВАХ УКРАЇНИ ТА ІНШИХ КРАЇН СВІТУ.....	267